

Arrest

nr. 245 081 van 30 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 27 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. LOOBUYCK, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 12 maart 2018 België is binnengekomen, diende op 14 maart 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeksters vingerafdrukken werden genomen op 8 december 2016 in Italië en op 19 april 2017 in Frankrijk (Eurodac).

1.2. Op 2 augustus 2018 beviel verzoekster in België van een dochter, M.Y.F. Op 1 april 2020 beviel verzoekster in België van een dochter, M.Y.A.

1.3. Op 23 december 2019 nam de adjunct-commissaris-generaal de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 26 december 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

U had een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 26 februari 2019 van 14.10 uur tot 18.01 uur en op 26 april 2019 van 14.05 uur tot 18.10 uur. U werd bijgestaan door een tolk die het Somalisch machtig is. Uw advocaat, meester Ignace Oger loco meester Alexander Loobuyck was aanwezig gedurende het eerste onderhoud. Meester Pieter Maertens loco meester Alexander Loobuyck was aanwezig gedurende het tweede onderhoud.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Somalische nationaliteit en behoort u tot de Musa Dheriyo. U bent geboren op 2 februari 1995 in Hargeisa in Somaliland waar u ook woonde tot uw vertrek. U studeerde gedurende twee jaar aan een privéschool in Hargeisa en stopte nadien omwille van psychische problemen.

In december 2013 ging u naar een trouwfeest waar u een jongen van de Haber Gedir-clan uit Mogadishu leerde kennen. Zijn naam was B.H.J. U wisselde telefoonnummers uit met elkaar en hield achteraf contact met elkaar. U sprak ook stiekem af met de jongen, wat uw vader te weten kwam en niet tolereerde. Hij sloeg u. Vervolgens ging B.H.J. uw hand vragen aan uw vader, maar dat weigerde hij. Daarop stelde B.H.J. u voor om samen met hem te vluchten. Vooraleer u met hem besloot weg te vluchten probeerde u tevergeefs uw vader te overhalen om toe te stemmen met het huwelijk. Uiteindelijk besloot u samen weg te lopen met B.H.J. naar het dorp Tulo Barwaqo in de provincie Gedo in Zuid-Somalië, het dorp waar zijn moeder vandaan kwam. Na een paar nachten in Tulo Barwaqo, vond u dat het tijd werd om te huwen. Uw vriend lichtte zijn vader in over zijn huwelijksplannen. Deze keurde een huwelijk met u af omdat u weggelopen was van thuis en tot een clan behoorde waarmee hun clan niet huwt. B.H.J. besloot de wil van zijn vader te volgen en stelde u voor de relatie in het geheim verder te zetten aangezien hij bleek te moeten trouwen met een andere vrouw. U maakte ruzie met B.H.J., sliep die avond nog samen en verliet de volgende dag Tulo Barwaqo. U keerde terug naar uw ouderlijk huis in Hargeisa en stelde drie maanden later vast dat u zwanger was. Uw vader kwam dit te weten en probeerde u toen uit te huwelijken aan een jongen van uw stam, maar slaagde daar niet in. Uw vader dwong u tot het nemen van een abortuspillen, maar dat deed u niet. U kreeg ruzie met uw vader, die u aan de deur zette, en trok in bij het gezin van een Somalilands parlamentslid voor wie u als huishoudhulp ging werken. Daar verbleef u tot het einde van uw zwangerschap. Ondertussen bleef uw vader u bedreigen via de telefoon. U beviel van een dochter, H.. Toen uw dochter twee maanden oud was besloot u haar achter te laten bij uw moeder die inmiddels weggegaan was van uw vader. Ze zou het kind opvoeden in Wajale. U reisde via Ethiopië en Soedan naar Libië, waar u een tijdlang vastzat in een gesloten centrum. U werd er mishandeld en misbruikt door Arabieren. Twee keer werd u onder dwang meegenomen door een medewerker die u verkrachtte. Toen u dit vertelde aan de baas van het centrum, sloeg hij u iedere ochtend omdat u tegen de rest verteld had over wat u was aangedaan. U slaagde erin vrij te komen en naar Italië te gaan. Daar kwam u aan in december 2016 en reisde in april 2017 door naar Frankrijk. Daar werd u de volgende dag meteen teruggestuurd naar Italië. Op 28 augustus 2017 huwde u met A.M.I. (...), een Somaliër die in België verblijft en inmiddels de Belgische nationaliteit verworen heeft. U verbleef tot 11 maart 2018 in Rome en kwam vervolgens naar België. Op 14 maart 2018 vroeg u internationale bescherming bij de DVZ. Op dat moment was u 5 maanden zwanger. Op 2 augustus 2018 werd uw dochter M.Y.F. geboren.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: twee medische attesten die betrekking hebben op u, twee medische attesten die betrekking hebben op uw dochter, lidkaarten van GAMS op naam van u en uw dochter en een door u ondertekende verklaring op eer van GAMS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U stelde te kampen met psychische problemen omdat u het slachtoffer werd van mishandeling en seksueel misbruik in Libië, hetgeen u staafde aan de hand van een medisch attest, dd. 24 september 2019 opgesteld door dokter Laurence Lecrompe.

Uit dit attest blijkt dat u zich meldde met symptomen van angst, stress en posttraumatische stress. Uit het attest blijkt echter geenszins dat u niet in staat zou zijn geweest om voordien op een normale wijze uw verklaringen uiteen te zetten tijdens een persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Hoewel u aan het initiatief ligt van deze asielprocedure en hoewel u de enige ontvanger van deze beslissing bent, werd F. er door u uitdrukkelijk en integraal bij betrokken in elke etappe van dit verzoek. Haar naam komt namelijk uitdrukkelijk voor in het document van de DVZ, van 17/09/2018. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 26 februari 2019 vermeldde u het risico, wat haar betreft, op vrouwelijke genitale verminking.

Na een volledig onderzoek van uw administratieve dossier meent het Commissariaat-generaal dat het nodig is, afzonderlijke beslissingen voor u en voor uw dochter M.Y.F. te nemen omdat het specifieke elementen vaststelt die dit rechtvaardigen.

Uit het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming blijkt dat u niet voldoende en/of tastbare persoonlijke elementen aanhaalt waaruit blijkt dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat. Bovendien bestaan er geen ernstige en bewezen gronden die erop wijzen dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

In geval van terugkeer naar Somalië verklaart u uw vader te vrezen omwille van uw buitenechtelijk kind. Het CGVS stelt vast dat er meerdere elementen in uw opeenvolgende verklaringen de geloofwaardigheid van uw vrees ondergraven.

Een eerste vaststelling is dat uw opeenvolgende verklaringen over uw profiel, regio van herkomst en vrees bij terugkeer niet eensluidend zijn. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u geboren bent in Tulo Barwaqo in de provincie Gedo in Zuid-Somalië en er uw hele leven hebt gewoond tot uw vertrek in januari 2016. U stelde ook te behoren tot de Haber Gedir-subclan van de Hawiye. U verklaarde verder dat uw vader overleden was toen u klein was en dat uw dochter H. geboren was in januari 2015. Over uw vluchtaanleiding vertelde u bij de DVZ dat u zonder religieus gehuwd te zijn zwanger was geworden van B.H.J., een dorpsgenoot die eveneens tot de Hawiye behoorde en niets met uw kind te maken wilde hebben. In 2015 overleed hij aan een voor u onbekende doodsoorzaak. Toen u ongeveer 4 maanden zwanger was, kwam Al-Shabaab via uw oom A.S.A. te weten dat u zwanger was van een buitenechtelijk kind. Ze bedreigden u met steniging maar voor het zover kwam, verliet u Somalië met de opbrengst van de verkoop van een stuk grond van uw moeder (Vragenlijst CGVS en Verklaring DVZ). Tijdens het eerste onderhoud op het CGVS legt u grotendeels dezelfde verklaringen af als op de DVZ over uw familie, herkomst en vluchtmotieven. Wel stelt u dat uw man vermoord is door Al-Shabaab omwille van uw buitenechtelijke dochter en dat uw moeder goud heeft verkocht ter waarde van 5000 dollar om uw reis te betalen. Wanneer het CGVS u op het einde van het onderhoud confronteert met het feit dat u uw herkomst uit Gedo niet aannemelijk maakt, wijzigt u uw verklaringen. U geeft toe dat u gelogen hebt over uw herkomst en vluchtaanleiding omdat u volgens de smokkelaar op die manier meer kans maakte op bescherming. U legt uit dat u in feite behoort tot een minderheidsgroep en altijd in Hargeisa hebt gewoond tot 2014-2015. U hebt uw land verlaten omdat u zwanger was geworden van B., van de Hawiye-clan uit Tulo Barwaqo toen die op bezoek was in Hargeisa. U leerde hem kennen bij de bus. Hij vroeg u een wijk te beschrijven en wisselde nummers uit met hem. U sprak achteraf met elkaar af in een hotel. Toen uw vader via familieleden te weten kwam dat u zwanger was van een buitenechtelijk kind, wilde hij u doden. Daarop besloot u mee te gaan naar het dorp van de vader van uw kind. Na drie maanden verliet u Tulo Barwaqo en ging u naar Dolo, waar u beviel van uw dochter. Een maand later kwam uw moeder naar u toe. Ze gaf u het nodige geld om door te reizen en bleef met uw dochter achter in Wajale (CGVS I, p. 25). Tijdens het tweede onderhoud past u deze laatste versie van de feiten nog eens aan en geeft u de in het feitenrelaas beschreven versie van uw vluchtmotieven. Daarbij moet nog opgemerkt worden dat ook uw versies bij het begin en het einde van het tweede persoonlijk onderhoud verschillen vertonen. In het begin vertelt u immers enkel dat uw vader uw moeder bedreigde en uw dochter wilde doden en dat hij de hele familie achteraf tegen u heeft opgezet. U rept met geen woord over de bedreigingen van uw vader aan uw adres.

Ook vertelt u op dat moment dat u twee ooms bij Al-Shabaab hebt, van wie één u bedreigde dat hij u zou verklikken als u in Somaliland zou blijven (CGVS II, p. 4). Later wanneer u de tijd krijgt om uw asielerlaas te vertellen geeft u de bovenstaande versie waarin u de ooms ongemoeid laat (CGVS II, p. 18-19).

Wanneer u op het einde van het tweede onderhoud gevraagd wordt wat uw familie van uw situatie dacht, zegt u dat u niet weet of uw moeder en vader aan iemand iets hebben verteld. U geeft daarna terloops aan dat uw moeder een beroep deed op uw nicht in Wajale, bij wie uw moeder en uw dochter een onderkomen vonden (CGVS II, p. 26). Ook verklaart u bij het overlopen van uw woonplaatsen in het begin van het tweede onderhoud dat u Hargeisa in augustus 2014 verlaten had om naar Tulo Bawaqo te gaan en daar vervolgens twee maanden verbleef. Daarna begint u uw asielrelaas te vertellen, waarna het CGVS u de vraag opnieuw stelt wanneer u bent weggegaan uit Hargeisa. Daarop antwoordt u dat u in de eerste maand van 2014 van Hargeisa naar Tulo Barwaqo bent gegaan (CGVS II, p. 18-19).

Bij dit alles wijst het CGVS er op dat van een verzoeker ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht mag worden dat hij zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, zijn regio van herkomst en zijn vluchtmotieven. Het gegeven dat u een vluchtrelaas zou verzinnen terwijl u persoonlijk werkelijk problemen kende in uw regio van herkomst, houdt bovendien geen enkele steek. Hetzelfde kan gezegd worden van uw beweringen over uw streek van herkomst. Een dergelijke handelswijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Aangezien u bekend dat u gelogen hebt over de feiten waarop uw allereerste verklaringen waren gebaseerd, stelt het CGVS vast dat u getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden met betrekking tot de redenen voor uw vrees. Hoewel het gegeven dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd op zich niet belet dat uw verzoek verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw aanvraag, wat bijkomende eisen met zich mee brengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen. Het feit dat uw zogenaamde ware versies ook nog eens grondig van elkaar verschillen ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Een van de initiële verklaringen die u wijzigt, heeft te maken met uw clan. U beweert immers naderhand dat u tot een minderheidsgroep behoort. Het CGVS twijfelt sterk aan deze bewering. Wanneer u op het einde van het eerste onderhoud toegeeft dat u gelogen hebt over uw herkomst, vraagt het CGVS u tot welke clan u behoort. Daarop antwoordt u dat u tot de Isaq-clan behoort, maar eigenlijk Musa Dheriyo bent en dat u altijd zegt dat u tot de Isaq behoort (CGVS I, p. 25). Bij het begin van het tweede onderhoud, beantwoordt u diezelfde vraag van het CGVS eerst met Midgan en vervolgens met Musa Dheriyo. Wanneer het CGVS u later confronteert met uw stelling dat u tot de Midgan of Musa Dheriyo behoort, zegt u dat er geen verschil is tussen die twee. Uit de objectieve informatie die het CGVS geraadpleegd heeft over de terminologie die gebruikt wordt voor de Somalische beroepsgroepen, blijkt dat de term 'Midgan' als denigrerend wordt beschouwd. Daarnaast wordt de term ook als verzamelnaam gebruikt voor verschillende Somalische beroepsgroepen. In Noord-Somalië zouden leden van de minderheidsgroepen echter de term 'Gabooye' verkiezen boven 'Midgan' om naar zichzelf te verwijzen. Wanneer het CGVS u vraagt of er nog andere termen zijn waarmee de Musa Dheriyo of de minderheidsgroepen zich identificeren, antwoordt u dat u geen andere termen kent, wat enigszins opmerkelijk is. Het is pas wanneer het CGVS zelf de term 'Gabooye' ter sprake brengt, dat u stelt dat 'Gabooye' en 'Midgan' hetzelfde zijn, maar dat 'Midgan' doorgaans als scheldwoord wordt gebruikt. Hoe dan ook is het vreemd dat u uw afkomst aan de hand van een verzamelnaam beschrijft die bovendien weinig neutraal en zelfs een denigrerende bijklank heeft. Hierop gewezen zegt u dat u dit woord niet als denigrerend opvat, maar dat anderen het gebruiken als een belediging, wat dat weer niet overeenstemt met de achtergrondinformatie (CGVS II, p. 17-18). Opvallend is ook dat u bijzonder weinig afweet over de afkomst en de onderverdelingen van de Musa Dheriyo. Wanneer u gevraagd wordt of de Musa Dheriyo deel uitmaken van een grotere groep of clan, antwoordt u dat het mogelijk is maar dat uw vader u daar nooit iets over verteld heeft. Ook beweert u dat uw vader u geen clanlijn aanleerde. U weet dat de Musa Dheriyo onderverdeeld is maar kent de namen van de onderverdelingen niet. Hoewel de Musa Dheriyo niet wordt gerekend tot de traditionele en op afkomst gestoelde Somalische clans, kent de Musa Dheriyo wel degelijk genealogische onderverdelingen en kan er worden verondersteld dat u tot op zekere hoogte kennis hebt van deze onderdelen, naast uw stamboom en clanlijn. Dat u zelfs geheel onbekend bent met uw clanlijn, is hoogst onwaarschijnlijk in een maatschappij waar clans en genealogische afkomst een prominente rol spelen. Daarnaast werd de Musa Dheriyo in het verleden geassocieerd met de Isaq-clan. U verklaart dat u zichzelf wel eens voorstelde als lid van deze clan, maar u weet niet of er een verband is tussen de Isaq en de Musa Dheriyo (CGVS II, p. 17). Het feit dat u geen idee hebt van de associaties met de meerderheidsclan Isaq, de onderverdelingen binnen de Musa Dheriyo en uw eigen stamboom, is weinig aannemelijk. Al evenmin aannemelijk is dat wanneer er gepeild wordt naar uw kennis van de eigenheden en tradities van de Musa Dheriyo of de verschillen met andere Somalische clans, u niet verder komt dan te stellen dat ze zich bezighouden met metaalbewerking en schoenmaken en worden gediscrimineerd. Hoewel dit op zich niet onjuist is, staan de Musa Dheriyo eigenlijk van oorsprong bekend om het pottenbakken.

Dat u deze activiteit niet spontaan vernoemt, is opnieuw frappant. Uw verklaring voor uw onwetendheid over de Musa Dheriyo, namelijk dat u niet tussen de Musa Dheriyo woonde en dat uw ouders u er nooit iets over vertelden (CGVS II, p. 14), is erg onwaarschijnlijk. Daarnaast is het tekenend dat u stelt dat er veel discriminatie is tegen minderheidsgroepen zoals de uwe, maar dat u geen leiders van uw beroepsgroep in Somaliland kunt opnoemen die de discriminatie van hun volk aanklaagt (CGVS II, p. 15).

Wat er ook van zij, uw beweerde lidmaatschap van een minderheidsgroep volstaat op zich niet om als vluchteling te worden erkend. U moet eveneens een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken. Naast de ernst en de geloofwaardigheid van de aangehaalde vervolgingsfeiten, werden ook uw algemene levensomstandigheden nagegaan en de invloed van uw zogeheten lidmaatschap van de Musa Dheriyo op uw levensloop. Uit uw verklaringen blijkt dat u in een wijk woonde die niet tot de traditionele woongebieden van de Musa Dheriyo in Hargeisa behoren. U woonde immers in een door de Saad Muse-clan gedomineerde wijk. Uw verklaring hiervoor is dat minderheidsgroepen vroeger enkel op bepaalde plaatsen woonden, maar dat leden die er de financiële middelen voor hebben elders een woning kunnen gaan huren (CGVS II, p. 12, 14). Verder blijkt ook dat u naar een privéschool ging maar uw studies daar stopzette omwille van psychische problemen. Gevraagd naar de oorzaak van die problemen, zegt u eerst dat deze onbekend is voor u. Daarna geeft u aan dat dit te wijten was aan het gedrag van uw vader, die u sloeg omdat u omging met jongens op school. U raakte bezeten, begon in zichzelf te praten, werd naar een sheikh gebracht voor genezing en ging dan drie maanden bij een tante in Hargeisa inwonen om tot rust te komen (CGVS II, p. 6-7). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u als gevolg van aanhoudende pesteringen van medestudenten of financiële problemen de school hebt verlaten. Dit zijn nochtans de belangrijkste factoren die ervoor zorgen dat leden van de Somalilandse minderheidsgroepen niet naar school gaan. Ook het studieniveau van uw vader is vrij uitzonderlijk te noemen in een gemeenschap die over het algemeen weinig scholing geniet. Over uw vader verklaart u immers dat hij een schilder en arbeider was geworden omdat hij geen werk kon bemachtigen met zijn academisch diploma politieke wetenschappen. Verder bezat uw moeder die eveneens tot de Musa Dheriyo behoorde goud dat ze verkocht om uw reis naar Europa mee te financieren. Dit alles toont aan dat u uit een relatief welgestelde familie komt (CGVS II, p. 5, 16, 26-27). Volgens de algemene informatie gaat het de leden van minderheidsgroepen economisch gezien vaak minder voor de wind en behoren ze op enkele uitzonderingen na te tot de allerlaagste sociale klassen. Hun toegang tot onderwijs en de arbeidsmarkt is beperkter omwille van het sociale stigma dat op hen rust dan voor leden van de grote Somalische clans. In dit opzicht zijn uw levensomstandigheden allerminst typisch voor een lid van een minderheidsgroep.

Wat er ook van zij, u maakt meerdere keren melding van het feit dat uw clan gebukt gaat onder discriminatie. Wanneer u echter gevraagd wordt naar uw ervaringen met discriminatie, dan zegt u dat als mensen te weten kwamen tot welke clan je behoorde, je vies werd aangekeken en werd uitgesloten van gesprekken en vriendschappen. Hierdoor bleef u meestal thuis en vermeed u contact met mensen. Gevraagd naar de ervaringen van uw ouders met discriminatie, zegt u dat uw vader die schilder en arbeider was, nooit tussen de mensen ging, net als uw moeder. Wanneer u vervolgens meerdere keren gevraagd wordt of uw ouders door hun behoren tot een minderheidsgroep ooit discriminatie of problemen kenden, geeft u een paar algemeen geldende vormen van discriminatie op het vlak van politiek en tewerkstelling. U geeft geen enkel voorbeeld van een gebeurtenis die hen persoonlijk overkomen is behalve het feit dat uw vader met zijn academische achtergrond geen passend werk vond. Gevraagd naar de houding van uw burens tegenover uw gezin zegt u dat er zowel goede als slechte burens waren en uw vader nooit tussen de ouderen kwam (CGVS II, p. 15-16). Hieruit blijkt dat u amper doorleefde informatie kan geven over de manier waarop uw lidmaatschap van een beroepsgroep uw leven heeft beïnvloed. Bovendien blijkt uit uw overige verklaringen over uw levenssituatie niet dat uw leven dermate bemoeilijkt werd door uw afkomst dat er sprake zou zijn van vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. U maakt immers zelf melding van vriendschappen op school met jongeren en verklaart ook op het huwelijksfeest te zijn uitgenodigd van de zus van een vriendin van de Saad Muse-clan (CGVS II, p. 19). Hieruit kan besloten worden dat uw sociale uitsluiting niet van die aard was dat u geen sociale contacten buiten uw beroepsgroep kon onderhouden. Daarnaast blijkt ook dat uw gezin geen problemen kende van een dusdanige ernst dat u of uw ouders geen menswaardig leven konden leiden. De sociale uitsluiting waar u gewag van maakt en de denigrerende opmerkingen waarmee u te maken kreeg kunnen bezwaarlijk worden gecategoriseerd als een vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zowel uw levensomstandigheden als de aangehaalde incidenten tonen aan dat de impact van uw afkomst niet dusdanig was zoals uit de informatie over minderheidsgroepen naar voren komt.

Daaruit blijkt immers dat Somalische minderheden gebukt gaan onder discriminatie die de meest extreme vormen kan aannemen en dat ze in bijzonder slechte socio-economische omstandigheden leven. Dit alles ondermijnt de waarachtigheid van uw beweerde Musa Dheriyo-afkomst en onderstreept nogmaals uw atypische profiel als lid van een minderheidsgroep.

Gezien de twijfels over uw lidmaatschap van de Musa Dheriyo en de enigszins beperkte impact van uw afkomst op uw levensloop, worden er dan ook grote vraagtekens geplaatst bij uw asielmotieven. Daarnaast blijkt uit de informatie die het CGVS vond over huwelijken tussen Somalische meerderheidsclans en minderheidsgroepen dat er niet veel voorbeelden voorhanden zijn van dergelijke gemengde huwelijken. Uit de weinige voorbeelden die bekend zijn, blijkt dat huwelijken tussen vrouwen van een minderheidsgroep met mannen van een meerderheidsclan nog minder lijken voor te komen dan de omgekeerde situatie. Uit de informatie komt een constante naar voren, namelijk dat huwelijksegregatie tussen de meerderheidsclans en minderheidsgroepen in Somaliland nog altijd de onbetwistbare norm is. In het licht van het taboe dat op gemengde huwelijken rust, zijn er elementen in uw verklaringen die weinig consistent zijn. Zo blijft het bijzonder onwaarschijnlijk dat een jongen van een meerderheidsclan het niet erg vond dat u tot een minderheidsgroep behoorde, zoals u verklaart (CGVS II, p. 21) en hij u ongeveer een maand na jullie eerste ontmoeting en drie ontmoetingen later al ten huwelijk vraagt. Evenzeer is het vreemd dat hij na de weigering van uw vader met u besluit weg te lopen zonder dat jullie meteen een huwelijk aangaan. Bovendien besluit hij, eenmaal hij samen weggelopen is met u naar Zuid-Somalië, zijn vader in te lichten over zijn plan om met u te huwen en laat hij zich door zijn vader ompraten om hier niet mee door te gaan. Ook dit is een vreemde wending. Uw enige verklaring hiervoor is dat uw ex-partner enkel seksuele betrekkingen met u wilde (CGVS II, p. 21). Hoe dan ook biedt deze verklaring onvoldoende antwoord op de vraag waarom uw ex-partner eerst een huwelijksaanzoek deed bij uw vader en vervolgens de moeite deed om u naar Tulo Barwaqo over te brengen.

Naast deze inconsistenties zijn er ook nog aan aantal andere elementen die de geloofwaardigheid van uw vluchtverhaal verder ondermijnen. Een daarvan is het gegeven dat u en uw ex-partner vluchten naar Tulo Barwaqo in het district Garbahaarey in de provincie Gedo in Zuid-Somalië, een plaats waar zowel voor als tijdens en na de periode van uw zogeheten verblijf de veiligheidssituatie bijzonder slecht en volatiel was. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat Al-Shabaab in het district Garbaharey sterk aanwezig was en er hevige strijd leverde met anti-Al-Shabaabgroeperingen. Logischerwijs zou er dan ook verwacht worden dat u was weggelopen naar een plaats waar geen van beiden zich aan de veiligheidsrisico's zou blootstellen waar u in Zuid-Somalië mee te maken kon krijgen. Het feit dat u niet gehuwd was noch dat u oorspronkelijk van daar afkomstig was, maakte de kans bovendien erg groot dat u persoonlijk door Al-Shabaab zou worden gevisieerd. Dat uw ex-partner u uitgerekend naar Zuid-Somalië brengt, waar uw veiligheid onder geen beding kon worden gegarandeerd, is dan ook uit de lucht gegrepen. Al even onwaarschijnlijk is het dat u nooit bedenkingen hebt gemaakt bij de veiligheidssituatie in Zuid-Somalië omdat u er naar eigen zeggen onwetend over was en u verblind was door de liefde voor uw expartner waardoor u gewoon deed wat hij voorstelde (CGVS II, p. 23). Een ander onwaarschijnlijk element is de reactie van uw vader op uw zwangerschap. Die is immers weinig consequent. Zo verplicht hij u abortuspillen in te nemen, maar u slikt deze niet op aanraden van uw moeder. Uit uw overige verklaringen blijkt in ieder geval niet dat uw vader het effect van de pillen opvolgde en dit terwijl hij u probeerde uit te huwelijken aan een man behorend tot uw minderheidsgroep. Daarna, wanneer uw vader u dan besluit uit het huis te zetten omdat u hem ten schande hebt gebracht, blijft hij u om voor u onduidelijke redenen verder bedreigen (CGVS II, p. 18).

Naast de feiten die zich volgens uw verklaringen hebben afgespeeld in Somalië, maakt u ook melding van mishandeling en seksueel misbruik in Libië tijdens uw reisweg naar Europa (CGVS I, p. 20-21). Hierbij merkt het CGVS op dat uw vrees voor vervolging of risico op ernstige schade ten opzichte van het land waarvan u de nationaliteit draagt, in casu Somalië, dient te worden beoordeeld. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u als gevolg van deze feiten in Somalië op heden vervolging vreest of een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. U verklaart immers niets in die zin. Wel verklaart u dat de gebeurtenissen in Libië een traumatische ervaring voor u waren waaronder u nog steeds psychisch lijdt. U stelt hiervoor hulp te hebben gezocht bij een psycholoog maar voegt eraan toe dat uw afspraak uiteindelijk niet plaatsvond (CGVS I, p. 21). U legt geen attesten neer waaruit blijkt dat u na de onderhouden op het CGVS in behandeling bent gegaan of geweest voor uw psychische problemen. Verder blijkt uit uw verklaringen noch uit het algemene medisch attest dat u neerlegt (cf. infra) dat de psychische nawerking van de mishandeling en het misbruik in Libië aanleiding zou geven tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Uit het attest kan niet worden afgeleid dat u in uw land van herkomst het risico loopt te worden vervolgd omwille van deze psychologische problemen. Wat uw verklaringen betreft, stelt het CGVS vast dat u geen melding maakt van problemen die u in het land van herkomst als gevolg van uw psychisch lijden vreest te kennen. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u omwille van een van de criteria van de Vluchtelingenconventie niet zou kunnen rekenen op de behandeling van deze problemen. Voor de beoordeling van de situatie waarin u bij terugkeer naar Somalië dreigt terecht te komen als gevolg van uw psychologische problemen moet erop worden gewezen dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uitsluit. Het betreft personen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit Hargeisa. In casu dient dus de veiligheidssituatie in Somaliland beoordeeld te worden. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland (zie de COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland van 5 juni 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_somaliland_en_puntland_20190605.pdf en <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat verschillende bronnen stellen dat de zelfverklaarde republiek Somaliland en de federale lidstaat Puntland een relatieve vrede en stabiliteit kennen. Zowel Somaliland als Puntland hebben niet de volledige controle over hun territorium. In de betwiste gebieden, met de name de regio's Sool, Sanaag en het district Buuhoodle, komt het hierdoor soms tot een grensconflict tussen de Somalilandse veiligheidsdiensten en deze van Puntland. De veiligheidssituatie in Puntland, Somaliland en de betwiste gebieden wordt voornamelijk beïnvloed door het geweld tussen de Somalilandse en Puntlandse strijdkrachten in de betwiste gebieden, met name in en rond de stad Tukaraq (district Las Anod, regio Sool). De activiteiten van de terreurgroepen al-Shabaab (AS) en de Islamitische Staat van Irak de Levant in Somalië (ISS) in Puntland hebben een invloed op de stabiliteit van deze federale lidstaat. In de noordelijke regio van Somalië doet zich ook geweld voor door de veiligheidsdiensten, de verschillende clanmilities en onbekende gewapende groeperingen. Als gevolg van dit geweld vallen er soms burgerslachtoffers, soms doelgericht soms als omstaander, en slaan burgers op de vlucht. Er zijn drie hoofdtypes van geweld in Somaliland, Puntland en de betwiste gebieden: grondoffensieven, aanslagen met explosieven en moorden door middel van vuurwapens. Aanslagen met explosieven worden voornamelijk opgeëist door AS. Schietpartijen en gerichte moorden (met behulp van vuurwapens) zijn toe te schrijven aan clanmilities, veiligheidsdiensten, onbekende gewapende groepen, ISS of aan AS.

In Somaliland worden geen terreuraanslagen door AS of ISS geregistreerd. De relatieve stabiliteit maakt deze regio minder kwetsbaar voor aanvallen van deze jihadistische groeperingen. Wel nemen verschillende bronnen aan dat AS aanwezig is in Somaliland maar dat hun capaciteiten gering zijn. ISS gebruikt deze regio voornamelijk als transitzone en verzamelplaats voor rekruten. Tijdens de verslagperiode registreert ACLED voornamelijk incidenten van clangeweld, geweld door militieën en onbekende groepen waarbij soms burgerdoden vallen.

In Puntland zijn tijdens deze verslagperiode de voornaamste bedreigingen voor de veiligheidssituatie de activiteiten van AS en ISS (en de strijd tussen deze beide terreurgroepen), clangeweld en het geweld door onbekende gewapende groepen. Er zijn aanwijzingen dat de aanwezigheid van AS is toegenomen in het Galgalageberge. Gedurende de verslagperiode voert AS echter geen zware aanslagen met een hoog aantal dodelijke slachtoffers uit in Puntland. Door de Amerikaanse luchtaanvallen tegen ISS, sinds november 2017, staan de activiteiten van ISS in Puntland op een laag pitje. In de verslagperiode perst ISS zakenlui af. Wanneer zij de vereiste belasting niet betalen, gebruikt ISS geweld.

Volgens een onderzoek is ISS niet in staat gesofisticeerde aanvallen uit te voeren. In december 2018 verklaart AS de oorlog aan ISS omdat deze laatste ook belastingen int in grote steden zoals Bosaso en Mogadishu, haar actieterrein in de loop van 2018 heeft uitgebreid naar Mogadishu en gelinkt wordt aan terroristische activiteiten in het Westen. In het begin van 2019 worden er incidenten gelinkt aan deze inter-jihadstrijd in Puntland gemeld. Beide terreurgroepen strijden ook om de steun van de lokale bevolking wat voor de burgers een potentieel gevaar inhoudt.

Wat de betwiste gebieden betreft leiden de spanningen tussen Somaliland en Puntland in de regio Sool tot gewapende incidenten. Begin 2018 verovert Somaliland de stad Tukaraq op Puntland. Ondanks lokale en internationale bemiddelingspogingen zijn er regelmatig opflakkingen van geweld in de loop van 2018. De gevechten verminderen tussen juli 2018 en eind 2018. Tijdens de eerste vier maanden van 2019 worden geen grensincidenten gemeld. Daarnaast hebben er gevechten tussen clans en subclans plaats en dit vooral voor de toegang tot water en land.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat het leven of de persoon van burgers in Somaliland, Puntland en de betwiste gebieden actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Somaliland aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Somaliland in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar uw regio van herkomst een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Somaliland. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met uw minderjarige dochter M.Y.F., waarvan u verklaart dat ze geboren is op 2 augustus 2018 in Luik, hebt u, wat haar betreft, een vrees voor vrouwelijke genitale verminking (VGV) in geval van terugkeer naar Somalië aangehaald. Rekening houdend met het algemeen hoge VGV-prevalentiepercentage in heel Somalië (98%), het over het algemeen ontbreken van bescherming, het feit dat u zelf vrouwelijke genitale verminking ondergaan hebt, en het beginsel van het hoger belang van het kind zoals bepaald in artikel 51/7, §4 van de Vreemdelingenwet, heb ik besloten haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.

Ten informatieve titel vestig ik uw aandacht op het feit dat België vrouwelijke genitale verminking streng veroordeelt. Deze praktijk maakt het voorwerp uit van een specifieke strafbaarstelling in het Belgisch recht op basis van de volgende wetsbepalingen:

Artikel 409 van het Strafwetboek:

“§1. Hij die eender welke vorm van verminking van de genitaliën van een persoon van het vrouwelijk geslacht uitvoert, vergemakkelijkt of bevordert, met of zonder haar toestemming, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie jaar tot vijf jaar. De poging wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar.”

§2. Indien de verminking uitgevoerd wordt op een minderjarige of met een winstoogmerk, is de straf opsluiting van vijf jaar tot zeven jaar.”

§ 3. Indien de verminking een ongeneeslijk lijkende ziekte of een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft veroorzaakt, is de straf opsluiting van vijf jaar tot tien jaar.

§ 4. Wanneer de verminking zonder het oogmerk om te doden, toch de dood ten gevolge heeft, is de straf opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar.”

§ 5. Is de in § 1 bedoelde verminking op een minderjarige of een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, uitgevoerd door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn, of door enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige of de onbekwame, of door een persoon die hen onder zijn bewaring heeft, of door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer, dan wordt het minimum van de

bij de §§ 1 tot 4 bepaalde straffen verdubbeld in geval van gevangenisstraf en met twee jaar verhoogd in geval van opsluiting.”

Artikel 10ter, 2° van het Wetboek van Strafvordering:

“Eenieder kan in België vervolgd worden wanneer hij zich buiten het grondgebied van het Rijk schuldig maakt aan: ... 2° een van de misdrijven bepaald in de artikelen 371/1 tot 377 en 409, van hetzelfde Wetboek, indien het feit werd gepleegd op een minderjarige.”

Artikel 422 bis van het Strafwetboek, dat het niet-verlenen van bijstand aan een persoon in gevaar strafbaar stelt en betrekking heeft op elke persoon die het gevaar voor een jong meisje dat wordt bedreigd met genitale verminking, niet zou melden, bepaalt het volgende: “Met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete [...] wordt gestraft hij die verzuimt hulp te verlenen of te verschaffen aan iemand die in groot gevaar verkeert, hetzij hij zelf diens toestand heeft vastgesteld, hetzij die toestand hem is beschreven door degenen die zijn hulp inroepen. [...] De straf bedoeld in het eerste lid wordt op twee jaar gebracht indien de persoon die in groot gevaar verkeert, minderjarig is.”

De commissaris-generaal dient u ervan op de hoogte te brengen dat het krachtens artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering zijn plicht is om, bij de uitoefening van zijn functie, bij de procureur des koningen elke inbreuk op artikel 409 en 422 bis van het Strafwetboek aan te geven.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u medische attesten neer, waaruit blijkt dat u genitale verminking hebt ondergaan en uw dochter niet. Wat uw eigen genitale verminking betreft, wordt dit element niet in vraag gesteld. Deze beslissing is echter niet gebaseerd op de realiteit van de verminking die u hebt ondergaan. Wat de afwezigheid van vrouwelijke genitale verminking bij uw dochter betreft, werd dit document in aanmerking genomen door het Commissariaat-generaal bij de erkenning van de vluchtelingenstatus aan uw dochter F. Dit document versterkt namelijk de overtuiging van het Commissariaat-generaal dat uw dochter moet worden beschermd.

U legt ter ondersteuning van uw verzoek eveneens documenten neer van de organisatie GAMS, waaronder een lidkaart van u en uw dochter en een verklaring op eer ondertekend door u. Deze documenten zijn een aanwijzing voor het feit dat u niet wil dat uw dochter F. vrouwelijke genitale verminking ondergaat. Deze wens wordt in deze beslissing niet in vraag gesteld en is niet van dien aard de voorgaande vaststellingen te ontcrachten.

U legt voorts ook een medisch attest neer waarin melding gemaakt wordt van een litteken op uw dijbeen en psychische symptomen als angst, stress en post-traumatische stress waarvoor de arts psychische opvolging nodig acht. Aan de arts zou u hebben verklaard dat de in het attest vermelde letsels te wijten zijn aan onder andere aan een bomexplosie in Somalië. U hebt echter geen melding gemaakt van een dergelijk incident op het CGVS. Opvallend is ook dat er nergens in dit attest verwezen wordt naar de mishandeling en het seksueel misbruik waarvan u het slachtoffer beweert te zijn geweest in Libië. Uit dit attest kan bovendien geenszins afgeleid worden op welke wijze en op basis van hoeveel raadplegingen de arts tot deze diagnose is gekomen. Dit attest vormt dan ook geen bewijs van de omstandigheden waarin u psychische problemen zou hebben opgelopen. De arts doet immers vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, doch kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde geestesgesteldheid is ontstaan. Bijgevolg vormt het medisch attest geen voldoende bewijs voor de door u aangehaalde vluchtmotieven. Tot slot wordt er nog op gewezen dat uit uw gehoor op het CGVS blijkt dat u in staat bent om uw asielaanvraag op zelfstandige en functionele wijze toe te lichten. Dit alles brengt met zich mee dat er géén overtuigende aanwijzingen voorhanden zijn die erop wijzen dat de medische elementen waarvan sprake in het attest een afbreuk doen aan de uitkomst van uw verzoek of de redenen waarop deze is gestoeld.

Ten slotte heeft het louter feit dat u de ouder bent van een dochter die als vluchteling werd erkend, geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft het u niet automatisch het recht op erkenning van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig het beginsel van de gezinseenheid.

Het principe van de gezinseenheid kan leiden tot een uitbreiding van de internationale bescherming voor personen aan wie er niet wordt gevraagd te bewijzen dat ze persoonlijke redenen hebben om vervolging te vrezen wegens een van de gronden van het Verdrag van Genève of dat ze persoonlijk een risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980, en moet worden begrepen als een afgeleide vorm van bescherming, een gevolg van de kwetsbare situatie waarin het gedwongen vertrek van hun echtgenoot of van hun natuurlijke beschermer hen plaatst.

Deze uitbreiding kan alleen gunstig zijn voor personen ten laste en voor zover geen enkele specifieke omstandigheid in verband met de status van deze personen of met hun betrokkenheid bij de handelingen bedoeld in artikel 1, afdeling F van het Verdrag van Genève of in artikel 55/4 van de Wet van 15 december 1980 dit in het gedrang brengt. Naast de echtgenoot of de partner van de vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, kunnen zijn kinderen ten laste alsook andere naaste familieleden van wie bewezen is dat ze te zijnen laste zijn, deze uitbreiding genieten. Met persoon ten laste bedoelen we een persoon die wettelijk onder het gezag staat van de vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, of die wegens zijn leeftijd, invaliditeit of de afwezigheid van eigen bestaansmiddelen afhangt van zijn materiële of financiële bijstand. Aangezien u niet ten laste van uw dochter F. bent, kunt u geen aanspraak maken op de toepassing van het beginsel van de gezinseenheid.

De informatie naar waar verwezen wordt in deze beslissing, werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u de ouder bent van M.Y.F., die in België als vluchteling werd erkend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikelen 48/3, 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011

Schending van artikel 2, j° van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van het adagium «patere legem quam ipse fecisti»".

Verzoekster voert aan dat zij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend omdat haar problemen nog steeds actueel zijn en zij niet kan terugkeren naar Somalië.

Bovendien benadrukt zij dat haar dochter, M.Y.F., als vluchteling werd erkend en citeert de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus in haar hoofde. Zij voert aan dat zij zich in een *"onmogelijke situatie"* bevindt. Enerzijds kan zij niet terugkeren naar Somalië vanwege de status van haar dochter, anderzijds kan zij geen gezinshereniging aanvragen. Verzoekster citeert immers uit artikel 10, § 1, 7°, van de Vreemdelingenwet en stelt dat *in casu* haar dochter België niet is binnengekomen als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, zodat zij zich hier niet op kan beroepen.

Verzoekster citeert uit informatie van het Agentschap Integratie en Inburgering (verzoekschrift, stuk 3) waaruit blijkt dat de commissaris-generaal in het verleden de vluchtelingenstatus toekende aan ouders van minderjarige erkende vluchtelingen. Verzoekster meent dat, aangezien de commissaris-generaal expliciet toegeeft dat het om een beleidswijziging gaat, zij er op het moment van het indienen van haar verzoek om internationale bescherming *"nog steeds rechtmatig op [kon] vertrouwen dat het CGVS haar eigen publiek gecommuniceerde regels zou nelevan (Patere legem quam ipse fecisti)." Zij wijst er verder op dat haar verzoek om internationale bescherming ontvankelijk werd verklaard, wat er volgens haar op duidt dat de commissaris-generaal aanvankelijk van oordeel was dat haar verzoek nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maakten dat verzoekster in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij stelt dan ook: "Nu plots meent de verwerende partij dat dit niet langer het geval is. De vraag is waarom...Bovendien is het retroactief wijzigen van een beleidslijn in strijd met het beginsel Patere legem quam ipse fecisti."*

Verzoekster voert aan dat zij in eigen naam en naam van haar dochter een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud herhaaldelijk duidelijk aangaf te vrezen voor de besnijdenis van haar dochter. Verzoekster meent dat de commissaris-generaal “op *flagrante wijze*” de materiële motiveringsplicht schendt door geen rekening te houden met de vluchtelingenstatus van haar dochter. Dit vormt nochtans een van de hoofdredenen waarom verzoekster een verzoek om internationale bescherming indiende. Zij benadrukt nog dat de commissaris-generaal erkende dat er in hoofde van haar dochter een ernstig risico op VGV bestaat en haar erkende als vluchteling.

Waar de commissaris-generaal meent dat er *in casu* “specifieke elementen” voorhanden zouden zijn die het zouden rechtvaardigen om de dossiers van verzoekster en haar dochter apart te behandelen en de dochter te erkennen als vluchteling doch verzoeksters verzoek om internationale bescherming af te wijzen, betoogt verzoekster dat, indien de commissaris-generaal meent dat er een nood is aan internationale bescherming in hoofde van haar dochter, er tevens – conform het “*beginsel van familiale eenheid*” eveneens een nood aan bescherming bestaat in hoofde van verzoekster.

Bovendien wijst verzoekster erop dat haar dochter erkend is als vluchteling en onmogelijk kan “*terugkeren*”. Zij wijst erop dat zij de moeder en wettelijke vertegenwoordiger is van het kind en verantwoordelijk is voor diens opvang, opvoeding en opleiding. Zij betoogt dan ook dat de commissaris-generaal, die haar verzoek om internationale bescherming apart van haar dochter behandelde en aan de ene internationale bescherming gaf en de andere simpelweg “aan haar lot over [laat]”, klaarblijkelijk het hoger belang van het kind uit het oog verliest. De commissaris-generaal betwist immers niet dat verzoekster de moeder is van een erkende vluchteling, noch dat zij een gezin vormen.

Verzoekster stelt dat er “in het verleden reeds een gelijkaardige discussie plaats[vond], waarna het CGVS besliste tevens de ouders mee te erkennen”. Zij verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad. *In casu* meent zij dat kan worden gesteld dat zij “*refugié sur place*” is sinds de geboorte van haar dochter. Zij meent dat moeilijk kan worden gesteld dat de vrees van haar dochter niet de vrees is als “vader”. Bovendien voert zij aan dat de commissaris-generaal van het statuut van haar dochter een “*lege doos*” dreigt te maken als zij geen “*afgeleid statuut*” krijgt. Er kan immers moeilijk van haar worden verwacht dat zij haar dochter in België bescherming biedt als zij hier niet mag zijn.

Verzoekster wijst op het principe van “*familiale eenheid*” en haalt artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 aan. Zij wijst erop dat het gezin nog niet bestond voor aankomst in België, daar verzoekster pas in België bevallen is van haar dochter, doch dat zij op heden een gezin vormen. Aldus dient rekening te worden gehouden met deze familiale eenheid. Zij betoogt dat de huidige beslissing haar verplicht voor eeuwig gescheiden te worden van haar kind, wat eveneens een flagrante schending inhoudt van de rechten en het hoger belang van het kind. De commissaris-generaal ontnemt verzoekster immers elke mogelijkheid om voor haar kind te zorgen. Verzoekster herhaalt dat zij als onderdeel van het kerngezin wel degelijk in aanmerking komt voor bescherming omwille van de familiale eenheid. Zij verwijst naar artikel 2, j°, van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 en meent dat er “*wel degelijk sprake [is] van een Europeesrechtelijke implementatie van de bescherming van gezinseenheid ten voordele van de ascendenten van minderjarige vluchtelingen*”, hoewel zij stelt dat het niet duidelijk is of dit een afgeleid vluchtelingenstatuut dient in te houden. Verzoekster verwijst hierbij naar het arrest “*Ahmedbekova*” van het Europese Hof van Justitie van 4 oktober 2018. Zij besluit hieruit dat “*Het is de lidstaten volgens het Hof aldus toegestaan om de vluchtelingenstatus toegekend aan een gezinslid uit te breiden tot de andere gezinsleden, mits zij niet onder de uitsluitingsgronden vallen en hun situatie, wegens de behoefte om het gezin in stand te houden, een verband vertoont met de logica van de internationale bescherming.*”

Verzoekster voert nog aan dat de bestreden beslissing de vluchtelingenstatus van de dochter dreigt te ondermijnen, gezien deze ervoor zorgt dat zij haar dochter geen menswaardige opvoeding kan geven omdat zij in België niet kan werken noch toegang zal hebben tot enige bijstand. Daarnaast wordt er volgens verzoekster tevens aan voorbijgegaan dat de bestreden beslissing impliceert dat haar dochter zal opgroeien zonder moeder en dat “*nochtans moet de Richtlijn conform het hoger belang van het kind worden gelezen - considerans 18 van de Richtlijn*”. Zij acht de bestreden beslissing tevens in strijd met het Kinderrechtenverdrag en verwijst naar informatie van UNHCR met betrekking tot de “*eenheid van gezin*”. Zij benadrukt dat gezinshereniging is uitgesloten voor verzoekster, gezien dit niet mogelijk is tussen een ouder en een begeleide minderjarige, zoals *in casu*.

Verzoekster besluit dat, indien de commissaris-generaal VGV dermate “belangrijk” vindt dat voor de dochter een nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid, het “onbegrijpelijk” is dat zij de vluchtelingenstatus nadien ondermijnt door de moeder niet als “*réfugié sur place*” te beschouwen. Het hoger belang van het kind verantwoordt *in casu* immers ook een statuut voor de moeder, aldus verzoekster.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoekster het artikel “*Beleid CGVS als RvV een kind erkent als vluchteling en de ouders niet*” van het Agentschap Integratie en Inburgering van 25 september 2014 (stuk 3) toe aan het verzoekschrift.

2.1.3. In een aanvullende nota van 29 september 2020 brengt de commissaris-generaal de COI Focus “*Somalia. Veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland*” van Cedoca van 30 juni 2020 ter kennis.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekster met betrekking tot haar profiel als lid van de minderheidsclan Musa Dheriyo en de aangevoerde problemen met haar vader omdat verzoekster een buitenechtelijk kind zou hebben. De bestreden beslissing oordeelde immers op pertinente en correcte wijze dat (i) verzoekster doorheen de procedure afwijkende verklaringen aflegde met betrekking tot haar herkomst, profiel en asielmotieven, hetgeen haar algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van haar vrees voor vervolging ondermijnt, (ii) tevens tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de laatste versie van haar vervolgingsfeiten, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan, (iii) verzoekster er niet in slaagt om haar profiel als lid van de minderheidsclan Musa Dheriyo aannemelijk te maken en (iv) de geloofwaardigheid van de aangehaalde vervolgingsfeiten verder wordt ondermijnd door verscheidene inconsistenties en onwaarschijnlijkheden in haar verklaringen. In de bestreden beslissing werd verder nog terecht geoordeeld dat verzoekster (v) geen vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt omwille van de problemen die zij in Libië had en de mentale problemen die het gevolg zijn hiervan.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om voormelde pertinente en draagkrachtige motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Zij beperkt zich er louter toe te volharden dat haar problemen nog steeds actueel zijn en dat zij niet kan terugkeren naar Somalië, doch dergelijk verweer kan geenszins volstaan om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing waaruit genoegzaam blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster ingeroepen vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Somalië. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waarbij zij evenwel geheel in gebreke blijft. De Raad stelt vast dat de motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert duidelijk blijken uit de stukken van het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Gezien deze motivering niet dienstig wordt weerlegd, blijft zij onverminderd gehandhaafd. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat:

“In geval van terugkeer naar Somalië verklaart u uw vader te vrezen omwille van uw buitenechtelijk kind. Het CGVS stelt vast dat er meerdere elementen in uw opeenvolgende verklaringen de geloofwaardigheid van uw vrees ondergraven.

Een eerste vaststelling is dat uw opeenvolgende verklaringen over uw profiel, regio van herkomst en vrees bij terugkeer niet eensluidend zijn. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u geboren bent in Tulo Barwaqo in de provincie Gedo in Zuid-Somalië en er uw hele leven hebt gewoond tot uw vertrek in januari 2016. U stelde ook te behoren tot de Haber Gedir-subclan van de Hawiye. U verklaarde verder dat uw vader overleden was toen u klein was en dat uw dochter H. geboren was in januari 2015. Over uw vluchtaanleiding vertelde u bij de DVZ dat u zonder religieus gehuwd te zijn zwanger was geworden van B.H.J., een dorpsgenoot die eveneens tot de Hawiye behoorde en niets met uw kind te maken wilde hebben. In 2015 overleed hij aan een voor u onbekende doodsoorzaak. Toen u ongeveer 4 maanden zwanger was, kwam Al-Shabaab via uw oom A.S.A. te weten dat u zwanger was van een buitenechtelijk kind.

Ze bedreigden u met steniging maar voor het zover kwam, verliet u Somalië met de opbrengst van de verkoop van een stuk grond van uw moeder (Vragenlijst CGVS en Verklaring DVZ). Tijdens het eerste onderhoud op het CGVS legt u grotendeels dezelfde verklaringen af als op de DVZ over uw familie, herkomst en vluchtmotieven. Wel stelt u dat uw man vermoord is door Al-Shabaab omwille van uw buitenechtelijke dochter en dat uw moeder goud heeft verkocht ter waarde van 5000 dollar om uw reis te betalen. Wanneer het CGVS u op het einde van het onderhoud confronteert met het feit dat u uw herkomst uit Gedo niet aannemelijk maakt, wijzigt u uw verklaringen. U geeft toe dat u gelogen hebt over uw herkomst en vluchtaanleiding omdat u volgens de smokkelaar op die manier meer kans maakte op bescherming. U legt uit dat u in feite behoort tot een minderheidsgroep en altijd in Hargeisa hebt gewoond tot 2014-2015. U hebt uw land verlaten omdat u zwanger was geworden van B., van de Hawiye-clan uit Tulo Barwaqo toen die op bezoek was in Hargeisa. U leerde hem kennen bij de bus. Hij vroeg u een wijk te beschrijven en wisselde nummers uit met hem. U sprak achteraf met elkaar af in een hotel. Toen uw vader via familieleden te weten kwam dat u zwanger was van een buitenechtelijk kind, wilde hij u doden. Daarop besloot u mee te gaan naar het dorp van de vader van uw kind. Na drie maanden verliet u Tulo Barwaqo en ging u naar Dolo, waar u beviel van uw dochter. Een maand later kwam uw moeder naar u toe. Ze gaf u het nodige geld om door te reizen en bleef met uw dochter achter in Wajale (CGVS I, p. 25). Tijdens het tweede onderhoud past u deze laatste versie van de feiten nog eens aan en geeft u de in het feitenrelaas beschreven versie van uw vluchtmotieven. Daarbij moet nog opgemerkt worden dat ook uw versies bij het begin en het einde van het tweede persoonlijk onderhoud verschillen vertonen. In het begin vertelt u immers enkel dat uw vader uw moeder bedreigde en uw dochter wilde doden en dat hij de hele familie achteraf tegen u heeft opgezet. U rept met geen woord over de bedreigingen van uw vader aan uw adres. Ook vertelt u op dat moment dat u twee ooms bij Al-Shabaab hebt, van wie één u bedreigde dat hij u zou verklikken als u in Somaliland zou blijven (CGVS II, p. 4). Later wanneer u de tijd krijgt om uw asielrelaas te vertellen geeft u de bovenstaande versie waarin u de ooms ongemoeid laat (CGVS II, p. 18-19). Wanneer u op het einde van het tweede onderhoud gevraagd wordt wat uw familie van uw situatie dacht, zegt u dat u niet weet of uw moeder en vader aan iemand iets hebben verteld. U geeft daarna terloops aan dat uw moeder een beroep deed op uw nicht in Wajale, bij wie uw moeder en uw dochter een onderkomen vonden (CGVS II, p. 26). Ook verklaart u bij het overlopen van uw woonplaatsen in het begin van het tweede onderhoud dat u Hargeisa in augustus 2014 verlaten had om naar Tulo Bawaqo te gaan en daar vervolgens twee maanden verbleef. Daarna begint u uw asielrelaas te vertellen, waarna het CGVS u de vraag opnieuw stelt wanneer u bent weggegaan uit Hargeisa. Daarop antwoordt u dat u in de eerste maand van 2014 van Hargeisa naar Tulo Barwaqo bent gegaan (CGVS II, p. 18-19).

Bij dit alles wijst het CGVS er op dat van een verzoeker ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht mag worden dat hij zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, zijn regio van herkomst en zijn vluchtmotieven. Het gegeven dat u een vluchtrelaas zou verzinnen terwijl u persoonlijk werkelijk problemen kende in uw regio van herkomst, houdt bovendien geen enkele steek. Hetzelfde kan gezegd worden van uw beweringen over uw streek van herkomst. Een dergelijke handelwijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Aangezien u bekend dat u gelogen hebt over de feiten waarop uw allereerste verklaringen waren gebaseerd, stelt het CGVS vast dat u getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden met betrekking tot de redenen voor uw vrees. Hoewel het gegeven dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd op zich niet belet dat uw verzoek verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw aanvraag, wat bijkomende eisen met zich mee brengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen. Het feit dat uw zogenaamde ware versies ook nog eens grondig van elkaar verschillen ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Een van de initiële verklaringen die u wijzigt, heeft te maken met uw clan. U beweert immers naderhand dat u tot een minderheidsgroep behoort. Het CGVS twijfelt sterk aan deze bewering. Wanneer u op het einde van het eerste onderhoud toegeeft dat u gelogen hebt over uw herkomst, vraagt het CGVS u tot welke clan u behoort. Daarop antwoordt u dat u tot de Isaq-clan behoort, maar eigenlijk Musa Dheriyo bent en dat u altijd zegt dat u tot de Isaq behoort (CGVS I, p. 25). Bij het begin van het tweede onderhoud, beantwoordt u diezelfde vraag van het CGVS eerst met Midgan en vervolgens met Musa Dheriyo. Wanneer het CGVS u later confronteert met uw stelling dat u tot de Midgan of Musa Dheriyo behoort, zegt u dat er geen verschil is tussen die twee. Uit de objectieve informatie die het CGVS geraadpleegd heeft over de terminologie die gebruikt wordt voor de Somalische beroepsgroepen, blijkt dat de term 'Midgan' als denigrerend wordt beschouwd. Daarnaast wordt de term ook als verzamelnaam gebruikt voor verschillende Somalische beroepsgroepen. In Noord-Somalië zouden leden van de minderheidsgroepen echter de term 'Gabooye' verkiezen boven 'Midgan' om naar zichzelf te verwijzen.

Wanneer het CGVS u vraagt of er nog andere termen zijn waarmee de Musa Dheriyo of de minderheidsgroepen zich identificeren, antwoordt u dat u geen andere termen kent, wat enigszins opmerkelijk is. Het is pas wanneer het CGVS zelf de term 'Gabooye' ter sprake brengt, dat u stelt dat 'Gabooye' en 'Midgan' hetzelfde zijn, maar dat 'Midgan' doorgaans als scheldwoord wordt gebruikt. Hoe dan ook is het vreemd dat u uw afkomst aan de hand van een verzamelnaam beschrijft die bovendien weinig neutraal en zelfs een denigrerende bijklank heeft. Hierop gewezen zegt u dat u dit woord niet als denigrerend opvat, maar dat anderen het gebruiken als een belediging, wat dat weer niet overeenstemt met de achtergrondinformatie (CGVS II, p. 17-18). Opvallend is ook dat u bijzonder weinig afweet over de afkomst en de onderverdelingen van de Musa Dheriyo. Wanneer u gevraagd wordt of de Musa Dheriyo deel uitmaken van een grotere groep of clan, antwoordt u dat het mogelijk is maar dat uw vader u daar nooit iets over verteld heeft. Ook beweert u dat uw vader u geen clanlijn aanleerde. U weet dat de Musa Dheriyo onderverdeeld is maar kent de namen van de onderverdelingen niet. Hoewel de Musa Dheriyo niet wordt gerekend tot de traditionele en op afkomst gestoelde Somalische clans, kent de Musa Dheriyo wel degelijk genealogische onderverdelingen en kan er worden verondersteld dat u tot op zekere hoogte kennis hebt van deze onderdelen, naast uw stamboom en clanlijn. Dat u zelfs geheel onbekend bent met uw clanlijn, is hoogst onwaarschijnlijk in een maatschappij waar clans en genealogische afkomst een prominente rol spelen. Daarnaast werd de Musa Dheriyo in het verleden geassocieerd met de Isaq-clan. U verklaart dat u zichzelf wel eens voorstelde als lid van deze clan, maar u weet niet of er een verband is tussen de Isaq en de Musa Dheriyo (CGVS II, p. 17). Het feit dat u geen idee hebt van de associaties met de meerderheidsclan Isaq, de onderverdelingen binnen de Musa Dheriyo en uw eigen stamboom, is weinig aannemelijk. Al evenmin aannemelijk is dat wanneer er gepeild wordt naar uw kennis van de eigenheden en tradities van de Musa Dheriyo of de verschillen met andere Somalische clans, u niet verder komt dan te stellen dat ze zich bezighouden met metaalbewerking en schoenmaken en worden gediscrimineerd. Hoewel dit op zich niet onjuist is, staan de Musa Dheriyo eigenlijk van oorsprong bekend om het pottenbakken. Dat u deze activiteit niet spontaan vernoemt, is opnieuw frappant. Uw verklaring voor uw onwetendheid over de Musa Dheriyo, namelijk dat u niet tussen de Musa Dheriyo woonde en dat uw ouders u er nooit iets over vertelden (CGVS II, p. 14), is erg onwaarschijnlijk. Daarnaast is het tekenend dat u stelt dat er veel discriminatie is tegen minderheidsgroepen zoals de uwe, maar dat u geen leiders van uw beroepsgroep in Somaliland kunt opnoemen die de discriminatie van hun volk aanklaagt (CGVS II, p. 15).

Wat er ook van zij, uw beweerde lidmaatschap van een minderheidsgroep volstaat op zich niet om als vluchteling te worden erkend. U moet eveneens een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken. Naast de ernst en de geloofwaardigheid van de aangehaalde vervolgingsfeiten, werden ook uw algemene levensomstandigheden nagegaan en de invloed van uw zogeheten lidmaatschap van de Musa Dheriyo op uw levensloop. Uit uw verklaringen blijkt dat u in een wijk woonde die niet tot de traditionele woongebieden van de Musa Dheriyo in Hargeisa behoren. U woonde immers in een door de Saad Muse-clan gedomineerde wijk. Uw verklaring hiervoor is dat minderheidsgroepen vroeger enkel op bepaalde plaatsen woonden, maar dat leden die er de financiële middelen voor hebben elders een woning kunnen gaan huren (CGVS II, p. 12, 14). Verder blijkt ook dat u naar een privéschool ging maar uw studies daar stopzette omwille van psychische problemen. Gevraagd naar de oorzaak van die problemen, zegt u eerst dat deze onbekend is voor u. Daarna geeft u aan dat dit te wijten was aan het gedrag van uw vader, die u sloeg omdat u omging met jongens op school. U raakte bezeten, begon in zichzelf te praten, werd naar een sheikh gebracht voor genezing en ging dan drie maanden bij een tante in Hargeisa inwonen om tot rust te komen (CGVS II, p. 6-7). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u als gevolg van aanhoudende pesteringen van medestudenten of financiële problemen de school hebt verlaten. Dit zijn nochtans de belangrijkste factoren die ervoor zorgen dat leden van de Somalilandse minderheidsgroepen niet naar school gaan. Ook het studieniveau van uw vader is vrij uitzonderlijk te noemen in een gemeenschap die over het algemeen weinig scholing geniet. Over uw vader verklaart u immers dat hij een schilder en arbeider was geworden omdat hij geen werk kon bemachtigen met zijn academisch diploma politieke wetenschappen. Verder bezat uw moeder die eveneens tot de Musa Dheriyo behoorde goud dat ze verkocht om uw reis naar Europa mee te financieren. Dit alles toont aan dat u uit een relatief welgestelde familie komt (CGVS II, p. 5, 16, 26-27). Volgens de algemene informatie gaat het de leden van minderheidsgroepen economisch gezien vaak minder voor de wind en behoren ze op enkele uitzonderingen na ze tot de allerlaagste sociale klassen. Hun toegang tot onderwijs en de arbeidsmarkt is beperkter omwille van het sociale stigma dat op hen rust dan voor leden van de grote Somalische clans. In dit opzicht zijn uw levensomstandigheden allerminst typisch voor een lid van een minderheidsgroep.

Wat er ook van zij, u maakt meerdere keren melding van het feit dat uw clan gebukt gaat onder discriminatie.

Wanneer u echter gevraagd wordt naar uw ervaringen met discriminatie, dan zegt u dat als mensen te weten kwamen tot welke clan je behoorde, je vies werd aangekeken en werd uitgesloten van gesprekken en vriendschappen. Hierdoor bleef u meestal thuis en vermeed u contact met mensen. Gevraagd naar de ervaringen van uw ouders met discriminatie, zegt u dat uw vader die schilder en arbeider was, nooit tussen de mensen ging, net als uw moeder. Wanneer u vervolgens meerdere keren gevraagd wordt of uw ouders door hun behoren tot een minderheidsgroep ooit discriminatie of problemen kenden, geeft u een paar algemeen geldende vormen van discriminatie op het vlak van politiek en tewerkstelling. U geeft geen enkel voorbeeld van een gebeurtenis die hen persoonlijk overkomen is behalve het feit dat uw vader met zijn academische achtergrond geen passend werk vond. Gevraagd naar de houding van uw burens tegenover uw gezin zegt u dat er zowel goede als slechte burens waren en uw vader nooit tussen de ouderen kwam (CGVS II, p. 15-16). Hieruit blijkt dat u amper doorleefde informatie kan geven over de manier waarop uw lidmaatschap van een beroepsgroep uw leven heeft beïnvloed. Bovendien blijkt uit uw overige verklaringen over uw levenssituatie niet dat uw leven dermate bemoeilijkt werd door uw afkomst dat er sprake zou zijn van vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. U maakt immers zelf melding van vriendschappen op school met jongeren en verklaart ook op het huwelijksfeest te zijn uitgenodigd van de zus van een vriendin van de Saad Muse-clan (CGVS II, p. 19). Hieruit kan besloten worden dat uw sociale uitsluiting niet van die aard was dat u geen sociale contacten buiten uw beroepsgroep kon onderhouden. Daarnaast blijkt ook dat uw gezin geen problemen kende van een dusdanige ernst dat u of uw ouders geen menswaardig leven konden leiden. De sociale uitsluiting waar u gewag van maakt en de denigrerende opmerkingen waarmee u te maken kreeg kunnen bezwaarlijk worden gecategoriseerd als een vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zowel uw levensomstandigheden als de aangehaalde incidenten tonen aan dat de impact van uw afkomst niet dusdanig was zoals uit de informatie over minderheidsgroepen naar voren komt. Daaruit blijkt immers dat Somalische minderheden gebukt gaan onder discriminatie die de meest extreme vormen kan aannemen en dat ze in bijzonder slechte socio-economische omstandigheden leven. Dit alles ondermijnt de waarachtigheid van uw beweerde Musa Dheriyo-afkomst en onderstreept nogmaals uw atypische profiel als lid van een minderheidsgroep.

Gezien de twijfels over uw lidmaatschap van de Musa Dheriyo en de enigszins beperkte impact van uw afkomst op uw levensloop, worden er dan ook grote vraagtekens geplaatst bij uw asielmotieven. Daarnaast blijkt uit de informatie die het CGVS vond over huwelijken tussen Somalische meerderheidsclans en minderheidsgroepen dat er niet veel voorbeelden voorhanden zijn van dergelijke gemengde huwelijken. Uit de weinige voorbeelden die bekend zijn, blijkt dat huwelijken tussen vrouwen van een minderheidsgroep met mannen van een meerderheidsclan nog minder lijken voor te komen dan de omgekeerde situatie. Uit de informatie komt een constante naar voren, namelijk dat huwelijksegregatie tussen de meerderheidsclans en minderheidsgroepen in Somaliland nog altijd de onbetwistbare norm is. In het licht van het taboe dat op gemengde huwelijken rust, zijn er elementen in uw verklaringen die weinig consistent zijn. Zo blijft het bijzonder onwaarschijnlijk dat een jongen van een meerderheidsclan het niet erg vond dat u tot een minderheidsgroep behoorde, zoals u verklaart (CGVS II, p. 21) en hij u ongeveer een maand na jullie eerste ontmoeting en drie ontmoetingen later al ten huwelijk vraagt. Evenzeer is het vreemd dat hij na de weigering van uw vader met u besluit weg te lopen zonder dat jullie meteen een huwelijk aangaan. Bovendien besluit hij, eenmaal hij samen weggelopen is met u naar Zuid-Somalië, zijn vader in te lichten over zijn plan om met u te huwen en laat hij zich door zijn vader ompraten om hier niet mee door te gaan. Ook dit is een vreemde wending. Uw enige verklaring hiervoor is dat uw ex-partner enkel seksuele betrekkingen met u wilde (CGVS II, p. 21). Hoe dan ook biedt deze verklaring onvoldoende antwoord op de vraag waarom uw ex-partner eerst een huwelijksaanzoek deed bij uw vader en vervolgens de moeite deed om u naar Tulo Barwaqo over te brengen.

Naast deze inconsistenties zijn er ook nog aan aantal andere elementen die de geloofwaardigheid van uw vluchtverhaal verder ondermijnen. Een daarvan is het gegeven dat u en uw ex-partner vluchten naar Tulo Barwaqo in het district Garbahaarey in de provincie Gedo in Zuid-Somalië, een plaats waar zowel voor als tijdens en na de periode van uw zogeheten verblijf de veiligheidssituatie bijzonder slecht en volatiel was. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat Al-Shabaab in het district Garbaharey sterk aanwezig was en er hevige strijd leverde met anti-Al-Shabaabgroeperingen. Logischerwijs zou er dan ook verwacht worden dat u was weggelopen naar een plaats waar geen van beiden zich aan de veiligheidsrisico's zou blootstellen waar u in Zuid-Somalië mee te maken kon krijgen. Het feit dat u niet gehuwd was noch dat u oorspronkelijk van daar afkomstig was, maakte de kans bovendien erg groot dat u persoonlijk door Al-Shabaab zou worden gevisieerd. Dat uw ex-partner u uitgerekend naar Zuid-Somalië brengt, waar uw veiligheid onder geen beding kon worden gegarandeerd, is dan ook uit de lucht gegrepen.

Al even onwaarschijnlijk is het dat u nooit bedenkingen hebt gemaakt bij de veiligheidssituatie in Zuid-Somalië omdat u er naar eigen zeggen onwetend over was en u verblind was door de liefde voor uw expartner waardoor u gewoon deed wat hij voorstelde (CGVS II, p. 23). Een ander onwaarschijnlijk element is de reactie van uw vader op uw zwangerschap. Die is immers weinig consequent. Zo verplicht hij u abortuspillen in te nemen, maar u slikt deze niet op aanraden van uw moeder. Uit uw overige verklaringen blijkt in ieder geval niet dat uw vader het effect van de pillen opvolgde en dit terwijl hij u probeerde uit te huwelijken aan een man behorend tot uw minderheidsgroep. Daarna, wanneer uw vader u dan besluit uit het huis te zetten omdat u hem ten schande hebt gebracht, blijft hij u om voor u onduidelijke redenen verder bedreigen (CGVS II, p. 18).

Naast de feiten die zich volgens uw verklaringen hebben afgespeeld in Somalië, maakt u ook melding van mishandeling en seksueel misbruik in Libië tijdens uw reisweg naar Europa (CGVS I, p. 20-21). Hierbij merkt het CGVS op dat uw vrees voor vervolging of risico op ernstige schade ten opzichte van het land waarvan u de nationaliteit draagt, in casu Somalië, dient te worden beoordeeld. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u als gevolg van deze feiten in Somalië op heden vervolging vreest of een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. U verklaart immers niets in die zin. Wel verklaart u dat de gebeurtenissen in Libië een traumatische ervaring voor u waren waaronder u nog steeds psychisch lijdt. U stelt hiervoor hulp te hebben gezocht bij een psycholoog maar voegt eraan toe dat uw afspraak uiteindelijk niet plaatsvond (CGVS I, p. 21). U legt geen attesten neer waaruit blijkt dat u na de onderhouden op het CGVS in behandeling bent gegaan of geweest voor uw psychische problemen. Verder blijkt uit uw verklaringen noch uit het algemene medisch attest dat u neerlegt (cf. infra) dat de psychische nawerking van de mishandeling en het misbruik in Libië aanleiding zou geven tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Uit het attest kan niet worden afgeleid dat u in uw land van herkomst het risico loopt te worden vervolgd omwille van deze psychologische problemen. Wat uw verklaringen betreft, stelt het CGVS vast dat u geen melding maakt van problemen die u in het land van herkomst als gevolg van uw psychisch lijden vreest te kennen. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u omwille van een van de criteria van de Vluchtelingenconventie niet zou kunnen rekenen op de behandeling van deze problemen. Voor de beoordeling van de situatie waarin u bij terugkeer naar Somalië dreigt terecht te komen als gevolg van uw psychologische problemen moet erop worden gewezen dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uitsluit. Het betreft personen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

(...)

U legt voorts ook een medisch attest neer waarin melding gemaakt wordt van een litteken op uw dijbeen en psychische symptomen als angst, stress en post-traumatische stress waarvoor de arts psychische opvolging nodig acht. Aan de arts zou u hebben verklaard dat de in het attest vermelde letsels te wijten zijn aan onder andere aan een bomexplosie in Somalië. U hebt echter geen melding gemaakt van een dergelijk incident op het CGVS. Opvallend is ook dat er nergens in dit attest verwezen wordt naar de mishandeling en het seksueel misbruik waarvan u het slachtoffer beweert te zijn geweest in Libië. Uit dit attest kan bovendien geenszins afgeleid worden op welke wijze en op basis van hoeveel raadplegingen de arts tot deze diagnose is gekomen. Dit attest vormt dan ook geen bewijs van de omstandigheden waarin u psychische problemen zou hebben opgelopen. De arts doet immers vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, doch kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde geestesgesteldheid is ontstaan. Bijgevolg vormt het medisch attest geen voldoende bewijs voor de door u aangehaalde vluchtmotieven. Tot slot wordt er nog op gewezen dat uit uw gehoor op het CGVS blijkt dat u in staat bent om uw asielaanvraag op zelfstandige en functionele wijze toe te lichten. Dit alles brengt met zich mee dat er géén overtuigende aanwijzingen voorhanden zijn die erop wijzen dat de medische elementen waarvan sprake in het attest een afbreuk doen aan de uitkomst van uw verzoek of de redenen waarop deze is gestoeld.”

Waar verzoekster nog een attest neerlegt waaruit blijkt dat zij een vrouwelijke genitale verminking (VGV) heeft ondergaan (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 15, nr. 1), wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster noch bij aanvang van de procedure noch tijdens de

persoonlijke onderhouden noch thans in haar verzoekschrift enige vrees voor vervolging omwille van haar eigen VGV in haar land van herkomst heeft aangebracht. Indien zij dergelijke vrees koesterde, mocht van haar weldegelijk verwacht worden dit te vermelden. Van een verzoekster om internationale bescherming mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat zij de instanties belast met het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoekster heeft de verplichting om haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar verzoek om internationale bescherming en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instanties kunnen beslissen over dit verzoek. Aan het feit dat verzoekster zich wendt tot de autoriteiten in België teneinde er een status van internationale bescherming te bekomen is voorts inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan zij de bescherming vraagt. Verder geschiedt de behandeling en het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming in vertrouwen. Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat of onder welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst het slachtoffer zou worden van VGV. Evenmin duidt zij concreet aan wie er daarbij druk op haar zou (kunnen) leggen. Derhalve zijn er *in casu* goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet opnieuw het slachtoffer zou worden van VGV.

Daarnaast voert verzoekster aan dat zij niet kan terugkeren naar Somalië uit vrees voor de besnijdenis van haar dochter. Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift op dat geen rekening werd gehouden met het feit dat haar dochter M.Y.F. door de commissaris-generaal als vluchteling werd erkend. Dit houdt een schending in van het principe van de eenheid van het gezin en het hoger belang van het kind.

Overweging 18 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Herschikking) luidt als volgt:

“Het “belang van het kind” dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit”.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal inderdaad een afzonderlijke beslissing nam in hoofde van verzoekster en haar dochter M.Y.F. en de hoedanigheid van vluchteling M.Y.F. werd erkend. De commissaris-generaal gaf in de bestreden beslissing aan dat: *“In verband met uw minderjarige dochter M.Y.F., waarvan u verklaart dat ze geboren is op 2 augustus 2018 in Luik, hebt u, wat haar betreft, een vrees voor vrouwelijke genitale verminking (VGV) in geval van terugkeer naar Somalië aangehaald. Rekening houdend met het algemeen hoge VGV-prevalentiepercentage in heel Somalië (98%), het over het algemeen ontbreken van bescherming, het feit dat u zelf vrouwelijke genitale verminking ondergaan hebt, en het beginsel van het hoger belang van het kind zoals bepaald in artikel 51/7, §4 van de Vreemdelingenwet, heb ik besloten haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.”*

De Raad wijst er in dit verband op dat waar artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. Artikel 23, tweede lid, voorziet duidelijk in een situatie waar gezinsleden *“van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid”*. Artikel 24 van dezelfde Richtlijn stelt dat de *“gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen”*. Artikel 23, derde lid, van de Richtlijn 2011/95/EU voorziet dan weer de situatie waar het gezinslid van de persoon die internationale bescherming geniet dient te worden uitgesloten van internationale bescherming.

En volgens artikel 23, vierde lid, van de Richtlijn 2011/95/EU kunnen *“de lidstaten de daarin bedoelde rechten weigeren, beperken of intrekken om redenen van nationale veiligheid of openbare orde”*. Dit is dan ook geheel in de lijn van artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming en de beoordeling van deze verzoeken om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Nergens kan worden vastgesteld dat een persoon die geen internationale bescherming nodig heeft, of dient uitgesloten te worden van internationale bescherming deze bescherming toch zou moeten worden toegekend als gezinslid van de persoon die internationale bescherming geniet.

Uit het door verzoekster geciteerde arrest *“Ahmedbekova”* blijkt eveneens dat artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU de lidstaten niet verplicht om de gezinsleden van iemand die internationale bescherming geniet, dezelfde status te verlenen als deze persoon. Uit dit artikel vloeit immers voort dat de Richtlijn *“ertoe beperkt blijft de lidstaten te verplichten hun nationale recht zodanig vorm te geven dat gezinsleden in de zin van artikel 2, onder j), van deze richtlijn, van degene die een dergelijke status geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor verkrijging van die status vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden.”* Uit dit arrest blijkt verder nog dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht, waarmee moet worden bepaald of, rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoeker, is voldaan aan de voorwaarden voor verlening van een status (HvJ 4 oktober 2018, *“N.R.K. Ahmedbekova en R.E.O. Ahmedbekov”*, overweging 48 e.v. en 68).

De vaststelling dat er in hoofde van verzoeksters dochter M.Y.F. werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus doet niets af aan de appreciatie die hierboven gemaakt werd in het kader van verzoeksters verzoek om internationale bescherming, dat zij geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt, zelfs indien rekening wordt gehouden met de familieband met haar dochter.

Verzoekster kan zich aldus niet zonder meer steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus van haar dochter teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij beoogt dat erkenning van de vluchtelingenstatus tot haar moet worden uitgebreid.

Verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade bij een terugkeer naar Somalië omwille van het feit dat zij niet wil dat haar dochter wordt besneden. Verzoekster verklaarde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat zij nooit veilig zou zijn in Somalië indien zij zou terugkeren met haar onbesneden dochter (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 4A, p. 22), doch de Raad stelt vast dat verzoekster dit op geen enkele wijze weet te concretiseren. Zij beperkt zich er toe te benadrukken dat er over haar en haar dochter zou geroddeld worden, dat haar dochter er gebrainwasht zal worden om een besnijdenis te willen en dat niemand in Somalië een traditie kan tegenhouden. Verzoekster duidt echter niet aan wie er druk op haar zou zetten om haar dochter te besnijden, noch brengt zij enige concrete elementen bij waaruit kan blijken dat zij daadwerkelijk dreigt te worden vervolgd of geïsoleerd bij een terugkeer naar Somalië omdat zij haar dochter niet wil laten besnijden.

De Raad meent dat de door verzoekster neergelegde documenten geen ander licht werpen op deze beoordeling. Het neergelegde medische attesten in hoofde van verzoeksters dochter M.Y.F. (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 15, nr. 3) bewijst slechts dat M.Y.F. niet besneden is, hetgeen in onderhavige beslissing evenmin wordt betwist, doch evenwel geen afbreuk doet aan de bovenstaande vaststelling met betrekking tot verzoeksters nood aan internationale bescherming. Hetzelfde dient te worden gezegd betreffende de door verzoekster neergelegde verklaring op eer bij GAMS in hoofde van verzoekster (*Ibid.*, nr. 4).

Het doel van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming is niet om het recht op eerbiediging van het gezin en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of verzoekster internationale bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu*, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het is aan verzoekster om gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat voorgaande beoordeling van de Raad in strijd zou zijn met de rechtspraak van de Raad van State, wijst de Raad erop dat de Raad van State heeft geoordeeld dat *"Artikel 23.2 van richtlijn 2011/95 voorziet enkel de waarborg "dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid". Wat de verblijfstitels betreft, voorziet artikel 24.1, tweede lid, van richtlijn 2011/95 dat "onverminderd het bepaalde in artikel 23, lid 1, [...] de aan de gezinsleden van de personen met de vluchtelingenstatus af te geven verblijfstitel minder dan drie jaar geldig [...] en verlengbaar [kan] zijn". De voornoemde bepalingen voorzien dus net de mogelijkheid dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet zelf deze beschermingsstatus niet krijgen doch dat hen overeenkomstig de nationale procedures een verblijfstitel wordt gegeven die minder dan drie jaar geldig kan zijn."* (RvS 30 oktober 2018, nr. 242 828).

Verder blijkt uit de door verzoekster toegevoegde informatie dat verzoekster de mogelijkheid heeft om een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een verblijfstitel te bekomen op basis van de gezinssituatie.

Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan, zoals verzoekster aangeeft in het verzoekschrift, doordat te dezen geen gezinshereniging mogelijk zou zijn met toepassing van artikel 10, § 1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet omdat verzoeksters kind in België geboren is en er steeds heeft verbleven (RvS 30 oktober 2018, nr. 242.828).

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

De kritiek op een zogenaamde beleidswijziging van de commissaris-generaal is dan ook niet relevant, gezien dit geen afbreuk doet aan voorgaande beoordeling van de Raad die is gemaakt op grond van alle feitelijke en juridische gegevens van de zaak. Tot slot wenst de Raad te benadrukken dat een zogenaamde beleidslijn geen juridisch bindende kracht heeft.

In zoverre verzoekster nog aanvoert dat het hoger belang van het kind zal worden geschonden door de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal omdat zij hierdoor niet in staat zou zijn om haar dochter een menswaardige opvoeding te geven of dat haar dochter zal opgroeien zonder moeder, merkt de Raad op dat verzoekster hiermee geen nood aan internationale bescherming aantoonst. *In casu* werd geen beslissing genomen over verzoeksters dochter, noch een verwijderingsbeslissing door de minister of zijn gemachtigde, zodat het betoog op dit punt niet dienstig is.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit Hargeisa. In casu dient dus de veiligheidssituatie in Somaliland beoordeeld te worden. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland (zie de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland van 5 juni 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_somaliland_en_puntland_20190605.pdf en

<https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat verschillende bronnen stellen dat de zelfverklaarde republiek Somaliland en de federale lidstaat Puntland een relatieve vrede en stabiliteit kennen. Zowel Somaliland als Puntland hebben niet de volledige controle over hun territorium. In de betwiste gebieden, met de name de regio's Sool, Sanaag en het district Buuhoodle, komt het hierdoor soms tot een grensconflict tussen de Somalilandse veiligheidsdiensten en deze van Puntland. De veiligheidssituatie in Puntland, Somaliland en de betwiste gebieden wordt voornamelijk beïnvloed door het geweld tussen de Somalilandse en Puntlandse strijdkrachten in de betwiste gebieden, met name in en rond de stad Tukaraq (district Las Anod, regio Sool). De activiteiten van de terreurgroepen al-Shabaab (AS) en de Islamitische Staat van Irak de Levant in Somalië (ISS) in Puntland hebben een invloed op de stabiliteit van deze federale lidstaat. In de noordelijke regio van Somalië doet zich ook geweld voor door de veiligheidsdiensten, de verschillende clanmilities en onbekende gewapende groeperingen. Als gevolg van dit geweld vallen er soms burgerslachtoffers, soms doelgericht soms als omstaander, en slaan burgers op de vlucht. Er zijn drie hoofdtypen van geweld in Somaliland, Puntland en de betwiste gebieden: grondoffensieven, aanslagen met explosieven en moorden door middel van vuurwapens. Aanslagen met explosieven worden voornamelijk opgeëist door AS. Schietpartijen en gerichte moorden (met behulp van vuurwapens) zijn toe te schrijven aan clanmilities, veiligheidsdiensten, onbekende gewapende groepen, ISS of aan AS.

In Somaliland worden geen terreuraanslagen door AS of ISS geregistreerd. De relatieve stabiliteit maakt deze regio minder kwetsbaar voor aanvallen van deze jihadistische groeperingen. Wel nemen verschillende bronnen aan dat AS aanwezig is in Somaliland maar dat hun capaciteiten gering zijn. ISS gebruikt deze regio voornamelijk als transitzone en verzamelplaats voor rekruten. Tijdens de verslagperiode registreert ACLED voornamelijk incidenten van clangeweld, geweld door militie en onbekende groepen waarbij soms burgerdoden vallen.

In Puntland zijn tijdens deze verslagperiode de voornaamste bedreigingen voor de veiligheidssituatie de activiteiten van AS en ISS (en de strijd tussen deze beide terreurgroepen), clangeweld en het geweld door onbekende gewapende groepen. Er zijn aanwijzingen dat de aanwezigheid van AS is toegenomen in het Galgalageberge. Gedurende de verslagperiode voert AS echter geen zware aanslagen met een hoog aantal dodelijke slachtoffers uit in Puntland. Door de Amerikaanse luchtaanvallen tegen ISS, sinds november 2017, staan de activiteiten van ISS in Puntland op een laag pitje. In de verslagperiode perst ISS zakenlui af. Wanneer zij de vereiste belasting niet betalen, gebruikt ISS geweld. Volgens een onderzoek is ISS niet in staat gesofisticeerde aanvallen uit te voeren. In december 2018 verklaart AS de oorlog aan ISS omdat deze laatste ook belastingen int in grote steden zoals Bosaso en Mogadishu, haar actieterrein in de loop van 2018 heeft uitgebreid naar Mogadishu en gelinkt wordt aan terroristische activiteiten in het Westen. In het begin van 2019 worden er incidenten gelinkt aan deze inter-jihadstrijd in Puntland gemeld. Beide terreurgroepen strijden ook om de steun van de lokale bevolking wat voor de burgers een potentieel gevaar inhoudt.

Wat de betwiste gebieden betreft leiden de spanningen tussen Somaliland en Puntland in de regio Sool tot gewapende incidenten. Begin 2018 verovert Somaliland de stad Tukaraq op Puntland. Ondanks lokale en internationale bemiddelingspogingen zijn er regelmatig opflakkingen van geweld in de loop van 2018. De gevechten verminderen tussen juli 2018 en eind 2018. Tijdens de eerste vier maanden van 2019 worden geen grensincidenten gemeld. Daarnaast hebben er gevechten tussen clans en subclans plaats en dit vooral voor de toegang tot water en land.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat het leven of de persoon van burgers in Somaliland, Puntland en de betwiste gebieden actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Somaliland aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Somaliland in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar uw regio van herkomst een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Somaliland. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. ”

Verzoekster betwist voorgaande analyse van de veiligheidssituatie niet. Deze analyse vindt tevens steun in de meest recente informatie van de COI Focus van Cedoca van 30 juni 2020.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Somaliland als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoeksters verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster voert geen andere elementen aan waaruit blijkt dat zij een hoger risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in haar regio plaatsvindt.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP